

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **G. D.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 12 czerwca 2024 r.,
zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału
Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 15 lutego 2024 r., sygn. akt V WKK 5/24,
o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 1 grudnia 2023 r., sygn. akt V Ka 1385/23,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 1 grudnia 2023 r., sygn. akt V Ka 1385/23, po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonego, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 27 lipca 2023 r., sygn. akt IV K 73/23, na mocy którego G. D. został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Ponadto orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów oraz świadczenie pieniężne. Od tego wyroku kasację wniósł

obrońca G. D., podnosząc zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego – art. 433 § 2 k.p.k.

Przewodniczący V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Łodzi zarządzeniem z dnia 15 lutego 2024 r., sygn. akt V WKK 5/24, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji.

Na tę decyzję procesową zażalenie wniósł obrońca skazanego, który podniósł zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 523 § 1 k.p.k., art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 k.p.k., „polegającego na ich niewłaściwym zastosowaniu i bezpodstawnym przyjęciu, że kasacja wniesiona na korzyść skazanego G. D. nie podnosi zarzutów dotyczących uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. wobec tego jako niedopuszczalna, nie może być przyjęta”. Wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniesione zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Z kolei zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Jednym z wyjątków od ww. przesłanki jest sytuacja, gdy kasację wnosi się z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

W świetle realiów procesowych sprawy, w których to skazanemu wymierzono karę ograniczenia wolności, kasacja mogła zostać wniesiona przez stronę jedynie z powodu wystąpienia okoliczności stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze (art. 439 § 1 k.p.k.). Tymczasem we wniesionym nadzwyczajnym środku zaskarżenia podniesiono jedynie zarzut wadliwej kontroli odwoławczej (obraza art. 433 § 2 k.p.k.). Kasacja z takim zarzutem w niniejszej

sprawie była zatem niedopuszczalna z mocy prawa i słusznie nie została przyjęta w ramach kontroli warunków formalnych dopuszczalności kasacji.

Trzeba na koniec zauważyć, że w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia nie zaakcentowano wprost ww. okoliczności, niejako *implicite* wskazując na podstawę zawężenia podstaw kasacji. O ile taka skrótowość motywów wydanego zarządzenia mogłaby czynić niezrozumiałym podstawy odmowy przyjęcia kasacji dla skazanego niemającego wiedzy prawniczej, o tyle powinna ona pozostawać bez znaczenia dla pełnomocnika profesjonalnego strony wykonującego zawód radcy prawnego. Tymczasem lektura uzasadnienia zażalenia stwarza wrażenie, że jej autorowi nie są znane podstawowe regulacje dotyczące postępowania kasacyjnego, unormowane w art. 523 § 1 i 2 k.p.k., skoro – mimo treści zaskarżonego rozstrzygnięcia – w dalszym, ciągu utrzymuje on, że w niniejszej sprawie kasacja zawierająca zarzut rażącej obrazy art. 433 § 2 k.p.k., jest dopuszczalna.

Wobec niestwierdzenia okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[ms]